

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 września 2017 roku

Pozwem z dnia 14 stycznia 2015 roku (data prezentaty) wniesionym do Sądu Rejonowego w Wadowicach powód M. W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 478 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu roszczenia powód wskazał, że zakupił na portalu internetowym pozwanej spółki dwa vouchery turystyczne: voucher nr (...) o wartości 89 zł ważny od dnia 10 listopada 2011 roku do dnia 6 kwietnia 2012 roku oraz voucher nr (...) o wartości 389 zł ważny od dnia 13 października 2011 r. do dnia 31 maja 2012 roku. Zaznaczył, że kupony zawierały informację o prawie odstąpienia od umowy oraz pouczenie, że w razie odstąpienia od umowy każda ze stron ma obowiązek zwrócić drugiej wszystko to, co otrzymała na mocy umowy. Powód wskazał, że skorzystał z przysługującego mu prawa i w dniach 3 kwietnia 2012 roku oraz 22 maja 2012 roku, tj. przed upływem terminu ważności każdego z voucherów, odstąpił od zawartych umów i wezwał pozwanego do zwrotu uiszczonych należności. Mimo wielokrotnych wezwań do zapłaty, pozwany nie uwzględnił żądania powoda i nie zwrócił uiszczonych kwot. W niniejszym postępowaniu powód, wobec skutecznego odstąpienia od zawartych umów, domaga się zwrotu uiszczonych na rzecz pozwanego należności (pozew – k. 2-5).

Nakazem zapłaty z dnia 10 lipca 2015 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Wadowicach, nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 478 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu (nakaz zapłaty - k. 34).

W skutecznie złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o przekazanie sprawy do sądu właściwego miejscowo z uwagi na siedzibę strony pozwanej, oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że strony zawarły przedmiotowe umowy w dniach 15 października 2011 roku oraz 9 listopada 2011 roku, lecz wskazał, że powód złożył oświadczenia o odstąpieniu od zawartych umów po upływie ustawowego 10 - dniowego terminu na odstąpienie od umowy zawartej na odległość (sprzeciw – k. 37-40).

Postanowieniem z dnia 21 października 2015 roku Sąd Rejonowy w Wadowicach, sprostowanym postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2016 roku, stwierdził swoją niewłaściwość miejscową oraz przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania tut. Sądowi (postanowienie – k. 54-55; postanowienie – k. 66).

W odpowiedzi na sprzeciw, powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i zakwestionował zarzuty strony pozwanej. Wskazał, że umowy zawarte z pozwanym miały charakter warunkowy, a ich skuteczność uzależniona była od zawarcia umowy z kontrahentami pozwanego. Powód stanął na stanowisku, że skutecznie odstąpił od zawartych umów z pozwanym, bowiem dokonał tego przed upływem ważności zakupionych kuponów (pismo procesowe powoda – k. 89-89v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 października 2011 roku powód M. W. zawarł z pozwaną (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży o numerze oferty (...), w ramach której nabył voucher o numerze kodu (...) o wartości 389 zł, w ramach którego nabył prawo do trzydniowego noclegu dla dwóch osób w hotelu (...) we wsi D. znajdującej się w pobliżu C. wraz z wyżywieniem i zabiegami (...). Kupon ważny był od dnia 13 października 2011 roku do dnia 31 maja 2012 roku. (okoliczność bezsporna, dowód: wydruk – k. 6)

W dniu 9 listopada 2011 roku powód M. W. zawarł z pozwaną (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży o numerze oferty (...), w ramach której nabył voucher o numerze (...) o wartości 89 zł, w ramach którego nabył prawo do trzydniowego noclegu

dla dwóch osób w hotelu (...) w Z. wraz z wyżywieniem w postaci śniadania. Kupon ważny był od dnia 10 listopada 2011 roku do dnia 6 kwietnia 2012 roku. (okoliczności bezsporne, dowód: wydruk – k. 6)

Zgodnie z punktem 5.1 OWU użytkownicy serwisu będący konsumentami mogą odstąpić od umowy bez podania przyczyn w terminie 10 dni poprzez przesłanie na adres administratora (info[at]groupon.pl) G. stosownego oświadczenie w formie pisemnej lub emaila z adresu zarejestrowania w Serwisie lub przez odesłanie kuponu na adres korespondencyjny. Posiadają również możliwość odstąpienia od umowy podczas rozmowy z konsultantem (...) Klienta G.. W takim przypadku konieczne jest wskazanie adresu mailowego użytego do zakupu kuponu oraz kodu kuponu i kodu zabezpieczającego. W przypadku odstąpienia od umowy środki są oddawane na rachunek, kartę kredytową lub konto PayPal, z którego płatność została dokonana, lub przyzwane są użytkownikowi w formie środków z poleceń do wykorzystania w Serwisie (...) przez kolejne 6 miesięcy. Termin do wykonania prawa odstąpienia rozpoczyna swój bieg po otrzymaniu przez użytkownika Serwisu pouczenia oraz wypełnieniu przez G. obowiązków informacyjnych określonych w ustawie o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny z dnia 2 marca 2000 roku z późniejszymi zmianami, jednak w żadnym wypadku nie wcześniej niż w dniu otrzymania kuponu przez użytkownika serwisu. Odstąpienie od umowy nie jest możliwe po upływie okresu ważności kuponu. W celu dotrzymania terminu odstąpienia wystarczy wysłanie stosownego oświadczenia przed jego upływem. Koszty korespondencji zawierającej kupon lub oświadczenie o odstąpieniu użytkownik będzie pokrywał we własnym zakresie. Koszty te nie będą zwracane przez G. (okoliczności bezsporne; dowód: ogólne warunki umów – k. 41-46).

W dniu 3 kwietnia 2012 roku powód M. W. za pośrednictwem poczty elektronicznej odstąpił od umowy sprzedaży o numerze oferty (...), w ramach której nabył voucher o numerze (...). Jako przyczynę rezygnacji ze świadczenia powód wskazał problemy zdrowotne, wobec których nie mógł skorzystać z usługi (dowód: korespondencja e-mail – k. 10 v.)

Pismem z dnia 22 maja 2012 roku powód M. W. odstąpił od umów sprzedaży: o numerze oferty (...) o kodzie gruponu (...) o wartości 89 zł oraz o numerze oferty (...) o kodzie gruponu (...) o wartości 389 zł oraz wezwał pozwaną spółkę do zwrotu ich wartości. W dniu 31 maja 2012 roku powód nadał przedmiotowe pismo ponownie (dowody: pisma powoda – k. 8-9).

Pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. nie uwzględnił złożonej przez powoda reklamacji oraz nie uznał skuteczności dokonanej przez powoda odstąpienia (korespondencja e-mail – k. 10-16v.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny. Sąd ustalił go na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów oraz kierując się regulacją art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. Dokumenty złożone w sprawie nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Spór w niniejszej sprawie miał charakter sporu co do prawa tj. ustalenia czy dokonane przez pozwaną pouczenie o prawie odstąpienia od umowy spełnia wymogi ustawowe i umowy stron i w rezultacie, czy złożone przez powódkę oświadczenie o odstąpieniu od umowy po upływie terminu dziesięciodniowego od dnia zawarcia umowy wywarło skutek prawny.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda zawarty w piśmie z dnia 26 czerwca 2017 r., albowiem przeprowadzenie wskazanego dowodu nie było konieczne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i spowodowałoby nieuzasadnione wydłużenie postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę sprzedaży, zgodnie z którą sprzedawca zobowiązał się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę (art. 535 k.c.). Wskazana umowa zawarta została poza lokalem przedsiębiorstwa i niewątpliwie była to umowa pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwany (...) Sp. z o.o. jest bowiem przedsiębiorcą w rozumieniu art. 431 k.c.

dokonującym sprzedaży w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, natomiast powoda M. W. należało uznać za konsumenta, w rozumieniu art. 221 k.c. ponieważ wskazana czynność była niezwiązana jego działalnością gospodarczą lub zawodową.

Na gruncie niniejszej sprawy strony nie kwestionowały samego faktu zawarcia przedmiotowych umów, co zresztą w świetle dokumentacji sprawy nie budzi wątpliwości, ani faktu złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Spór między stronami dotyczył jedynie tego, czy pozwany jest zobowiązany do zwrotu środków na rzecz powoda, czy też nie.

Kwestie związane z zawieraniem umów z konsumentem poza siedzibą przedsiębiorcy reguluje według stanu na dzień zawarcia przez powoda przedmiotowych umów, tj. według stanu na dzień 15 października 2011 r. oraz 9 listopada 2011 r. - ustawa z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U.2012.1225 j.t.). I choć, powyższa ustawa została uchylona z dniem 25 grudnia 2014 r., to zgodnie z treścią art. 51 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (przed 25 grudnia 2014 r.), stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 wymienionej ustawy, umowy zawierane z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, w szczególności drukowanego lub elektronicznego formularza zamówienia niezaadresowanego lub zaadresowanego, listu seryjnego w postaci drukowanej lub elektronicznej, reklamy prasowej z wydrukowanym formularzem zamówienia, reklamy w postaci elektronicznej, katalogu, telefonu, telefaksu, radia, telewizji, automatycznego urządzenia wywołującego, wizjofonu, wideotekstu, poczty elektronicznej lub innych środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. 144, poz. 1204, z późn. zm.2), są umowami na odległość, jeżeli kontrahentem konsumenta jest przedsiębiorca, który w taki sposób zorganizował swoją działalność.

Na przedsiębiorcy zawierającym taką umowę ciąży obowiązek poinformowania konsumenta w sposób jednoznaczny, zrozumiały i łatwy do odczytania, najpóźniej w chwili złożenia mu propozycji zawarcia umowy, przy użyciu środka porozumiewania się na odległość nie tylko o imieniu i nazwisku (nazwie), adresie zamieszkania (siedziby) przedsiębiorcy oraz organie, który zarejestrował działalność gospodarczą przedsiębiorcy, a także numerze, pod którym przedsiębiorca został zarejestrowany, istotnych właściwościach świadczenia i jego przedmiotu, cenie lub wynagrodzeniu obejmujących wszystkie ich składniki, a w szczególności cła i podatki, zasadach zapłaty ceny lub wynagrodzenia, kosztach oraz terminie i sposobie dostawy; ale również o prawie do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni - art. 9 ust. 1 cytowanej ustawy. Z kolei najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełnienia świadczenia przedsiębiorca jest obowiązany do potwierdzenia konsumentowi tychże informacji na piśmie.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy konsument, który zawarł umowę na odległość, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Termin, w którym konsument może odstąpić od umowy, liczy się od dnia wydania rzeczy, a gdy umowa dotyczy świadczenia usługi - od dnia jej zawarcia. Ponadto zgodnie z art. 7 ust. 3 cytowanej ustawy, w razie odstąpienia od umowy, konsument jest obowiązany do zwrotu towaru w stanie niezmiennym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Sprzedawca zobowiązany jest natomiast do zwrotu uiszczonej przez kupującego ceny.

W realiach niniejszej sprawy, powód niewątpliwie otrzymał zakupione u pozwanego kupony w dniach 15 października 2011 r. oraz 9 listopada 2011 r., a zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że powód został również prawidłowo pouczony o prawie do odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od dnia zawarcia umowy, tj. zgodnie z wymaganiami przewidzianymi w art. 2 ust. 1 i art. 7 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 powoływanej już ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny

Skoro wskazane umowy zostały zawarte w dniach 15 października 2011 r. oraz 9 listopada 2011 r., to ostatnimi dniami, w których powód mógł złożyć przewidziane ustawą oświadczenia o odstąpieniu od umowy były: dzień 25 października 2011 r. dla pierwszej z zawartych umów oraz dzień 19 listopada 2011 r. w odniesieniu do drugiej umowy. Tymczasem, w niniejszej sprawie powód złożył oświadczenia o odstąpieniu od zawartych umów dopiero w pismach z dnia 3 kwietnia

2012 r. i 22 maja 2012 r., a więc po upływie ustawowego 10 - dniowego terminu. Tym samym, wskazane oświadczenia powoda należało uznać za bezskuteczne. W konsekwencji, powód niezasadnie domaga się zwrotu uiszczonego na rzecz pozwanego świadczenia w łącznej kwocie 478 zł.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd nie podziela argumentacji strony powodowej co do koncepcji zawarcia wskazanych umów pod jakimkolwiek warunkiem, a twierdzenia powoda w tym zakresie nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Okoliczność, zaś, że powód ostatecznie nie skorzystał z zakupionych kuponów i przyczyn temu towarzyszących pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wobec wskazanej podstawy odstąpienia. P., Sąd miał na względzie, że na gruncie niniejszej sprawy powód w żaden sposób nie wykazał, ani nawet nie twierdził, aby złożył pozwanemu oświadczenie woli o zawarciu umowy pod wpływem błędu.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd nie dopatrywał się również w działaniach strony pozwanej naruszenia jakiegokolwiek zasady współżycia społecznego, a zwłaszcza zasady poprawności i uczciwości w relacjach z konsumentem, w sytuacji gdy pozwany należycie wywiązał się ze swych obowiązków informacyjnych i poinformował powoda o prawie do odstąpienia od zawartych umów oraz terminie w jakim może z niego skorzystać.

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ bez wykazania należności głównej naliczenie odsetek jest niezasadne. Konieczność przyjęcia takiego stanowiska wynika z istoty oraz funkcji odsetek i znajduje potwierdzenie w przepisach art. 359 § 1 k.c., a zwłaszcza w art. 481 § 1 k.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie I ACa 300/12, LEX nr 1238206).

Kierując się przedstawioną wyżej argumentacją i powołanymi przepisami, Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji wyroku w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód, będący stroną przegrywającą sprawę obowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty postępowania w łącznej kwocie 77 zł, na które składają się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 60 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć powodowi z pouczeniem o apelacji.

12 października 2017 r.